Napsal uživatel Šaolín
Čtvrtek, 21 Srpen 2003 04:00

Jelikož Prázdniny v Telči pravidelně končí víkendem, neodolal jsem tentokrát výtečně sestavenému programu a nemaje v sobotu a neděli nic lepšího na práci, vydal jsem se 16. a 17. srpna do Telče zjistit, jak to vypadá, když za sebou ředitel, pořadatelský tým i diváci mají už 14 dní nabitého programu.

A že bylo letos v Telči co dělat - vedle obvyklých koncertů na zámku a odpolední Kocouří scéně se přidalo rozdvojené Nocturno (prakticky každý večer se současně hrálo divadlo na náměstí a folk-rocko-bluesovalo se ve sklepním klubu), proběhlo nespočetné množství různých dílen (drátování, keramika, slámování, svíčkování, batikování, malování na hrníčky, sítotisk, výroba brnkaček, kaligrafie, sportovní dílna, sexuální dílna Kamila a Luigiho?) a přímo před informačním střediskem festivalu se usídlila prázdninová "pony" pošta, pro kterou si každý večer přijela na koni skvadra krásných mladých dívek.

V sobotu odpoledne se na Kocouří scéně představila pilníkovská skupina **Kaluže**. Ta zahrála své nové i staré písně, většinu z nich jsem znal z jejich dlouhohrajícího cédéčka *Vločky se s ničím netajou*. Dozvěděli jsme se také, že v kapele už týden působí nějací manželé Pachlovi, a vůbec spoustu dalších zajímavých drbů ze světa zvířat i lidí, jak je u Kaluží při každém jejich představení zvykem.

Večer zahájila na nádvoří zámku skupina **Kvokál**. Protože v nové sestavě s mandolínou jsem je zatím slyšel asi jen dvakrát na nějakých jednodenních festivalech, mohl jsem se teď konečně v klidu zaposlouchat do téměř plnohodnotného koncertního programu a zjistil jsem, že kvalita Kvokálu posledními personálními změnami vůbec neklesla, ba naopak. Viditelné je také čím dál větší inklinování souboru ke klasické spirituálové harmonii, což někteří z kolem sedících diváků komentovali slovy o malé pestrosti repertoáru.

Sobotní večer pokračoval posléze položkou, kvůli které (samozřejmě vedle nádherné festivalové atmosféry) jsem tentokrát do Telče přijel - na pódiu se objevila šestice zpěváků a naprosto excelentním způsobem vystřihla acapella *Rosu na kolejích*. A i když to byla na dlouhou dobu poslední česky zpívaná skladba
Voxtetu
, vůbec to nevadilo, protože síla téhle vokální partičky z nedaleké Třeště je především ve swingových a jazzových standardech. Kvůli občasnému zpestření skupina ale také občas sahá do repertoáru popových hvězd (Sting, ABBA, Presley) a i tam se jí daří. Nádherná byla také spolupráce Voxtetu s kytaristou

Matějem Rakem
, který se s klasickou kytarou dostavil na Ježkovu
Svítá
a prozradil tak poprvé veřejně svůj záměr udělat celou desku ježkovek jen s kytarou a občasnými hosty. Voxtet byl prostě dnešní večer jasnou lahůdkou, ačkoli interpret, který přišel po něm, nasazenou laťku večera hravě udržel.

Jiří Stivín zahájil skladbou *Children song No 6* Chicka Corei, kterou si volně přeložil jako *Líná kůže ho..o zmůže*
. Doprovod mu po celý večer dělal sampler s kompletně nahranými základy. Měli jsme tedy možnost být svědky Stivínova společného hraní s jazzmany českých i světových jmen, které přítomný umělec pokaždé neopomněl náležitě představit. Na řadu ale také přišly Stivínovy vlastní skladby, které se už dřív objevily na různých albech, třeba
Balada o očích paní topičové, Tajemství katedrály
nebo
Status Quo Vadis

. K tomu všemu neodmyslitelně patřilo neustálé střídání nástrojů, nejčastěji klarinetu, flétny, příčné flétny a sopránového a tenor saxofonu. Stivínův koncert vyvrcholil v momentě, kdy si na pódium pozval zpěváky z Voxtetu, aby společně dali světový evergreen
Summertime
.

Po nádherném zážitku na zámku jsem se i s kolektivem okolo sedících diváků přesunul na náměstí, kde po malé chvilce začalo divadelní představení, které naši náladu zvedlo ještě o něco víc. **Divadlo V pytli** zde totiž uvedlo divadelní hru, jejíž jméno jsem už bohužel zapomněl, ale jejímž prostřednictvím jsme byli obeznámeni z různým typem filmové práce. Vše bylo demonstrováno na drsném příběhu z divokého západu a asi dvě stě okolo sedících diváků se opravdu do sytosti nasmálo.

Ve sklepním klubu jsem pak ještě stihnul funky-folkovou formaci **Smíšené pocity**, jejíž prostřednictvím na mě velký dojem udělal mohutný alt jejich malinké zpěvačky a také výborně zaranžovaná a s výborným timingem hrající dechová sekce. Opravdu klobouk dolů. Jo - a až tuhle kapelu někde uslyšíte hrát, rozhodně si nenechte ujít její verzi Nedvědova hitu
Na kameni kámen
, je to docela síla!

Neděli jsem i přes cyklistický výlet a koupání v zakázaném lomu přežil poměrně bez újmy, a tak jsem se mohl kolem páté odpolední v klidu posadit na Telčské kostky a poslechnout si skvělý třešťský **Zatrestband** se svižným průvodním slovem Petra Píši a nepřehlédnutelnou sólistkou Martinou Wolfovou z Voxtetu.

A ještě nedozněla na náměstí ani poslední nota Zatrestbandu a na nádvoří zámku už to společně s pány Malinou, Novotným, Vavříkem a Štěpánkem rozbalila skvělá zpěvačka **Katka García** .
Na příjemný projev téhle křehké bytosti si diváci zvykli velice rychle, ale bohužel si museli zase brzy odvyknout, protože její vystoupení v Telči bylo nezvykle krátké. Škoda, zvuk téhle nové sešlosti byl nad očekávání příjemný.

Svoji mladou předřečnici pak vystřídal starý pán a začalo se pěkně zostra. Byl to prostě starý dobrý **Robert Křesťan** s písněmi nejen z poslední, ale i ze všech ostatních desek, které za desetiletou cestu od rozcestí Poutníci vydal. Velká kapela (dnešní složení Malina, Novotný, Ledvina, Palúch, Vavřík, Petrásek) šlapala jako hodinky a mimo jiné vysypala z rukávu třeba pecky jako *Dřív než se rozloučíme, Ossian,* *Krvavá Marie, Pendl do Betléma* a další. Vůbec poprvé jsem zde viděl v rukou Luboše Maliny pětistrunou elektrofonickou kytaru, s klasickým tělem, ale menzurou a laděním banja. Mohutný zvuk elektrifikovaného bandu přerušily pouze dvě instrumentálky

-
Gejza a Berta
, kterou si střihli ve dvou Stano Palúch na housle a Luboš Malina na banjo, a později také Monroova
Big Mount
, ve které se v duetu zaskvěli oba přítomní Lubošové, každý se svým domovským nástrojem.

V Telči jsme měli možnost tentokrát slyšet obě sestavy, v té akustické nastoupil na kontrabas klasicky Petr Surý a vedle klasických kousků jako *Pojďme se napít* nebo *Top of The World* tu zazněla také rumunská lidová píseň, ve které na klarinet exceloval již několikrát zmíněný Luboš Malina. V
Infiele
jsme pak mohli vidět také Luboše Novotného hrát na akustickou kytaru, a různých ekvilibristických kousků a překvapení bylo ještě dost, včetně Ondřeje Konráda, který si přišel na závěr zahrát na foukačku s navrátivší se velkou sestavou

Kdo to obchází můj dům
a
Ještě jedno kafe
. Veliká krása.

Když se diváci dostatečně vytleskali a pustili Roberta Křesťana s kolektivem konečně z pódia, rozjel se po malé přestávce ve sklepním klubu jam s **Ondřejem Konrádem** a jeho skupinou **Gu mbo**
, během kterého jsme vedle původního repertoáru Gumba slyšeli především funky a bluesové standardy. Zhruba od poloviny koncertu se ke kapele přidal také Stano Palúch a vydržel už na pódiu až do konce programu. Konec byl ovšem pouze oficiální, protože v klubu se hrálo, debatovalo a popíjelo ještě dlouho potom.

A tak můžu s klidem konstatovat, že ačkoli mi letošní nálada v Telči přišla malinko ospalejší než v jiných letech, měl jsem zároveň pocit, že tohle sedmnáctidenní setkání musela být letos jedna velká pohoda. Což mi konec konců potvrdil ze své ředitelské sesle také spokojený Medvěd, jehož odpovědi na mé obligátní otázky si budete moci přečíst příští týden.